

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 8. sierpnia 1908.

Część: (№ 157.—159.) 157. Obwieszczenie, dotyczące zmiany postanowień § 11. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. kwietnia 1885., na parową kolej żelazną z Solnogradu do austriacko-barwarskiej granicy państwowej w kierunku ku Berchtesgaden. — 158. Obwieszczenie, dotyczące nadania koncesyi na małą wążkotorową kolej elektryczną na obszarze miasta Gorycyi. — 159. Obwieszczenie, dotyczące preliminarza kwot, wydać się mających w roku 1908. z funduszu melioracyjnego (ustawa z dnia 30. czerwca 1884.).

157.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 19. lipca 1908.,

dotyczące zmiany postanowień § 11. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. kwietnia 1885., Dz. u. p. Nr. 70., na parową kolej żelazną z Solnogradu do austriacko-bawarskiej granicy państwowej w kierunku ku Berchtesgaden.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uchyla się ze względu na umowę, zawartą pod dniem 4. maja 1906 pomiędzy c. k. Rządem a Solnogradzką spółką kolejową i tramwayową, postanowienia § 11. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. kwietnia 1885., Dz. u. p. Nr. 70., na parową kolej żelazną z Solnogradu do austriacko-bawarskiej granicy państwowej w kierunku ku Berchtesgaden, który to dokument według § 6. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 15. października 1892., Dz. u. p. Nr. 192., na kolej lokalną (tramway parowy) z Solnogradu do Parsch a według § 7. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 10. kwietnia 1895., Dz. u. p. Nr. 68., na kolej lokalną z Solnogradu do Lamprechtshausen, także do obu ostatnio wymienionych linii kolejowych ma znaleźć zastosowanie.

W miejsce powołanych postanowień, dotyczących rządowego wykupna wymienionych linii kolejowych Solnogradzkiej spółki kolejowej i tramwayowej, wstępują następujące zarządzenia:

§ 11.

Państwo zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanych linii kolejowych po ich wybudowaniu i otwarciu na nich ruchu, w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat pięciu przed chwilą wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat trzech.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 2. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat trzech uścić się mającą bez opłaty podatku rentę wykupna. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziesiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 2. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czys-

tych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, albo nie co do wszystkich linii kolejowych, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3. obliczony, bez uwzględnienia dodatku, w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu pożyczki zaciągniętej za zezwoleniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych wraz z tą ratą ryczałtową, która jest potrzebną na oprocentowanie po pięć od sta kapitału akcyjnego, przez rząd dotychczas zatwierdzonego a w czasie wykupna według planu losowania jeszcze nie umorzonego, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta każdego dalszego, za zezwoleniem rządu wydanego a w czasie wykupna według planu losowania jeszcze nie umorzonego kapitału akcyjnego i na umorzenie według planu oznaczonej reszty kapitału w ciągu pozostałego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tem, że państwo wymienione wyżej kwoty ryczałtowe płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo, iż może pożyczki zaciągnięte dla zebrania kapitału na koncesyonowane linie kolejowe, w kwocie, według zatwierdzonego planu umorzenia w czasie wykupna jeszcze nie umorzonej, przejąć w każdym czasie

w miejsce koncesyonaryusza do zapłaty z własnych funduszków, w którym to wypadku przypadająca do wypłaty renta wykupna obniża się o kwotę potrzebną do oprocentowania i umorzenia oznaczonego kapitału pożyczkowego, tudzież w danym razie o odpowiadającą temu zapotrzebowaniu kwotę dodatku, który w myśl postanowień ustępów 2. i 3. ma być doliczony do dochodu przeciętnego.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszowi należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po pięć od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej renty wykupna, przypadającej według ustępów 1. do 4., po strąceniu, jak się to samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach, względnie (ustęp 5.) co najmniej zdyskontowanej według stopy po pięć od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej wypłat potrzebnych na ustalone w ustępie 5. oprocentowanie i umorzenie według planu kapitału akcyjnego, w tym czasie według planu losowania jeszcze nie umorzonego, powiększonej o resztujący kapitał pożyczki, zaciągniętej za zezwoleniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych.

W razie wykupienia po myśli ustępu 5., ma co do kapitału akcyjnego, dopiero w przyszłości przynależność mającego, służyć za podstawę przy zdyskontowaniu stopa odsetkowa czteroprocentowa.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako przecięcie z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, pod l. 1. do 7. przepisanego, bez dalszej zapłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesyonowanych linii kolejowych ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualnie także własnością koncesyonaryusza będące koleje podjazdowe, i ich przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładu

wego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

9. Uchwała rządu, tycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić musi zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, tymczasowo obliczoną, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, tyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmieniony.

Od chwili deklaracji co do wykupienia wy maga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości w niej wymienionych pozwolenia tego komisarza.

Tosamo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryusze obowiązani są mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez sądowej interwencji, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątkowe oznaczone w deklaracji.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek

państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należitości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących wskutek wykupienia na państwo.

Koncesyonaryusze obowiązani są oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby tenże do tego celu od nich potrzebował.

Derschatta wlr.

158.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 19. lipca 1908.,

dotyczące nadania koncesyi na małą wążkotorową kolej elektryczną na obszarze miasta Gorycyi.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z. r. 1895., jakoteż ustawy z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., nadało c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanemi c. k. Ministerstwami, tudzież z c. i. k. Ministerstwem wojny reprezentacji gminnej miasta Gorycyi koncesyę na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu następujących elektrycznie w ruchu utrzymywanych wążkotorowych linii kolejowych, a to:

1. od placu przed stacją kolei południowej Gorycyi przez Corso Franciszka Józefa i Corso Józefa Verdi'ego, przez Via Scuole, Piazza Grande, Via del Arcivescovado, Via Carducci, Piazza Corno, Piazza Catterini i przez Via Salcano do placu przed dworcem c. k. kolei państwowych Gorycyi;

2. od Teatru przez Via del Teatro, Via del Municipio, Via del Duomo, Piazza del Duomo i Via Rastello do Piazza Grande;

3. od początku linii 1. do dworca kolejowego obok Via Manzano

a to pod warunkami i zastrzeżeniami poniżej wymienionymi:

§ 1.

Względem koncesyonowanej kolei przyznaje się koncesyonaryuszce ulgi skarbowe wyszczególnione w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

Okres uwolnień od podatków, przewidzianych w artykule V., lit. d) powyższej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest ukończyć budowę wspomnianych na wstępie linii kolejowych najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotowe zaś koleje oddać na użytek publiczny i utrzymywać je przez cały okres koncesyjny w nieprzerwanym ruchu.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy ma koncesyonaryuszka złożyć na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszce co do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

O ileby koncesyonowane koleje poprowadzone być miały przez drogi publiczne, nie pozostające w zarządzie gminy miasta Gorycyi, koncesyonaryuszka winna postarać się o pozwolenie na to u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw powołane są do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Pod względem budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej powinna koncesyonaryuszka stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1., z r. 1852., o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., mają zastosowanie do kolei niższego rzędu, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia — za osobnem zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Wydawanie obligacyi pierwszeństwa jest wykluczone.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy tudzież kosztów na uposażenie rezerwy kapitału, rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, mogą być koszta przez to poniesione doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zgodził się na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu a koszta te należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi, przez rząd zatwierdzonego.

Statuty spółki i formularze wydać się mających akcyi podlegają zatwierdzeniu rządu.

§ 7.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przyznawać na kolei koncesyonowanej wolną jazdę podoficerom i ordynansom, którzy w danej chwili są w służbie, tudzież w nadzwyczajnych wypadkach dostarczać środków przewozowych dla transportów wojskowych.

Szczegółowe warunki w tym względzie ułożyć należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka zobowiązana jest przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872., Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Gdyby z powodu uroczystości, pochodów wojska lub parad albo z powodu robót około kanałów, przewodów rurowych itd. władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś przestrzeni kolei koncesyonowanych, koncesyonaryuszka ma się poddać bez oporu odnośnym zarządzeniom władz i nie może rościć sobie żadnego prawa do wynagrodzenia za stratę poniesioną wskutek czasowego wstrzymania ruchu.

§ 9.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach skarbowych, przewożeni być muszą z pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, jakie im c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi wystawić będzie.

§ 10.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te, jak i za inne świadczenia na rzecz poczty, może koncesyonaryuszka żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyżące się zarządu tej koleiki a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolei a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę kolejową przedsiębiorstwa.

§ 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na przypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie utworzono własnej kasy emerytalnej, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniającej, względnie przynajmniej takie same zobowiązania na koncesyonaryuszkę wkładającej, jak kasa rzeczzonego związku.

Zabezpieczenie to w ten sposób skutecznie należy, by koncesyonaryuszka względnie wstępujące w jej miejsce przedsiębiorstwo miało obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem ich mianowania, z reszty funkcyonaryuszy zaś przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po upływie trzech lat, w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej.

§ 12.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dostarczać Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie w należytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 13.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9. lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na czas aż do dnia 31. grudnia 1966., licząc od dnia dzisiejszego a gaśnie ono po upływie tego czasu.

Rząd może także przed upływem rzeczzonego czasu uznać koncesyę za zgasłą, gdyby określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie dopełniono — o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 14.

Prawo kaduka na rzecz państwa, unormowane w §ie 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., nie ma zastosowania do koncesyonowanej koleiki.

§ 15.

Bez wyraźnego zezwolenia rządu nie ma koncesjonaryuszka prawa oddawać utrzymywania ruchu na koncesyjonowanej kolei osobom trzecim.

§ 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

§ 17.

Rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w tem obwieszczeniu, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom a według okoliczności uzna koncesyję jeszcze przed upływem jej okresu za zgasłą.

Derschatta wlr.

159.

Obwieszczenie Ministerstw rolnictwa i skarbu z dnia 7. sierpnia 1908.,

dotyczące preliminarza kwot, wydać się mających w roku 1908. z funduszu melioracyjnego (ustawa z dnia 30. czerwca 1884., Dz. u. p. Nr. 116.).

Co do preliminarza kwot, w roku 1908. z funduszu melioracyjnego (ustawa z dnia 30. czerwca 1884., Dz. u. p. Nr. 116.) wydać się mających, powzięły obie Izby Rady państwa następującą uchwałę:

„Zatwierdza się preliminarz funduszu melioracyjnego na rok 1908. z zapotrzebywaniem w kwocie 6,116.517 K. 64 h. i z pokryciem w kwocie 8.000.000 K., a to:

- a) ustawowej raty dotacyjnej za rok 1908. w kwocie 4,000.000 K.;
- b) przyznanego na podstawie § 5 ustawy z dnia 28. grudnia 1907., Dz. u. p. Nr. 285., nadzwyczajnego dodatku w kwocie 4,000.000 K.“

Uchwała ta uzyskała Najwyższem postanowieniem z dnia 6. sierpnia 1908. cesarskie zatwierdzenie, co się niniejszem dodatkowo do ustawy skarbowej z dnia 29. czerwca 1908.. Dz. u. p. Nr. 118.. do wiadomości podaje.

Korytowski wlr.

Ebenhoch wlr.